



Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Appelafdelingen)
21. maj 2014

Sag T-347/12 P

Dana Mocová
mod
Europa-Kommissionen

»Appel — personalesag — midlertidigt ansatte — tidsbegrænset kontrakt — afgørelse om ikke-forlængelse — afslag på klagen — begrundelsespligt — begrundelse fremsat i afgørelsen om afslag på klagen«

Angående: Appel af dom afsagt den 13. juni 2012 af Retten for EU-Personalesager (Tredje Afdeling), Mocová mod Kommissionen (sag F-41/11), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom.

Udfald: Appellen forkastes. Dana Mocová bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger i forbindelse med denne sag.

Sammendrag

- 1. Tjenestemandssager — søgsmål rettet mod afgørelsen om klagens afvisning — retsvirkning — indbringelse af et søgsmål vedrørende den anfægtede retsakt — undtagelse — afgørelse, der ikke har bekræftende karakter
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*
- 2. Tjenestemandssager — forudgående administrativ klage — overensstemmelse mellem klagen og søgsmålet — identitet mellem genstand og årsag — formål — mindelig bilæggelse af tvisten
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*
- 3. Tjenestemænd — forfremmelse — klage fra en ikke-forfremmet ansøger — afgørelse om afslag — begrundelsespligt — rækkevidde
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2, art. 45 og art. 90, stk. 2)*
- 4. Tjenestemandssager — forudgående administrativ klage — overensstemmelse mellem klagen og søgsmålet — identitet mellem genstand og årsag — anbringender og argumenter, der ikke fremgår af klagen, men som tilsigter at anfægte rigtigheden af den begrundelse, der er indeholdt i svaret på klagen — antagelse til realitetsbehandling
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*
- 5. Tjenestemandssager — bedømmelse af lovligheden af en anfægtet retsakt på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, da retsакten blev vedtaget
(Tjenestemandsvedtægten, art. 91)*

1. En administrativ klage og administrationens udtrykkelige eller stiltiende afvisning deraf udgør en integrerende del af en indviklet procedure og er blot en forudgående betingelse for at anlægge sag ved Unionens retsinstanser. Under disse omstændigheder har det indbragte søgsmål, selv om det formelt vedrører klagens afvisning, til følge, at Unionens retsinstanser skal prøve den akt, der indeholder det klagepunkt, som klagen omhandlede, undtagen i det tilfælde, hvor afvisningen af klagen har en anden rækkevidde end den akt, som har været genstand for klagen. En udtrykkelig afgørelse om afvisning af en klage, henset til dens indhold, kan således være af en sådan karakter, at den ikke bekræfter den af sagsøgeren anfægtede retsakt. Dette er tilfældet, når en afgørelse om afvisning af klagen indeholder en fornyet vurdering af sagsøgerens forhold på grundlag af nye faktiske eller retlige omstændigheder, eller når den ændrer eller supplerer den oprindelige afgørelse. I disse tilfælde udgør afvisningen af klagen en retsakt, der er underlagt domstolskontrol, og retsinstansen tager hensyn til den ved vurderingen af lovligheden af den anfægtede retsakt, eller anser den ligefrem for en retsakt, der går adressaten imod, og som erstatter den anfægtede retsakt.

(jf. præmis 34)

Henvisning til:

Retten: 21. september 2011, sag T-325/09 P, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 6515, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis

2. Reglen om overensstemmelse mellem stævningen og klagen tilsigter at undgå, at tjenestemanden eller den kontraktansatte først gør visse – eller samtlige – klagepunkter gældende under den retlige procedure med den følge, at enhver mulighed for en udenretlig løsning på tvisten bliver betydeligt formindsket. Under disse omstændigheder, idet ansættelsesmyndigheden ikke er i stand til at have et tilstrækkeligt nøjagtigt kendskab til den berørte parts klagepunkter og ønske, har administrationen ingen mulighed for at tage den berørte parts påstande til følge eller i givet fald at foreslå en mindelig bilæggelse af tvisten og dermed undlade at overlade tvisten til afgørelse ved domstolene.

Formålet om at gøre det muligt for den berørte part og administrationen at løse tvisten under den administrative procedure betyder dog ikke, at tjenestemanden under alle omstændigheder råder over retten til under den administrative procedure at anfægte enhver ny begrundelse, som administrationen fremkommer med under den administrative procedure.

(jf. præmis 39 og 40)

Henvisning til:

Domstolen: 23. oktober 1986, sag 142/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3177, præmis 11

Retten: 12. marts 1996, sag T-361/94, Weir mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 121, og II, s. 381, præmis 27

3. Selv om den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakten, ikke har pligt til at begrunde en afgørelse om forfremmelse hverken over for adressaten herfor eller over for ikke-forfremmede ansøgere, har den derimod pligt til at begrunde en afgørelse om afslag på en klage indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, af en ikke-forfremmet ansøger, idet begrundelsen for afgørelsen om afslag forventes at være sammenfaldende med begrundelsen for den afgørelse, som klagen var rettet mod. Begrundelsen bør således fremkomme senest ved afslaget på klagen.

Omvendt er den nævnte myndighed ikke forpligtet til at svare udtrykkeligt på klagen, når selve den oprindelige afgørelse er begrundet.

(jf. præmis 41 og 42)

Henvisning til:

Domstolen: 30. oktober 1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, præmis 13; 16. december 1987, sag 111/86, Delauche mod Kommissionen, Sml. s. 5345, præmis 13; 7. februar 1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 13; 9. december 1993, sag C-115/92 P, Parlamentet mod Volger, Sml. I, s. 6549, præmis 23

Retten: 12. februar 1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, præmis 36; 6. juli 1999, forenede sager T-112/96 og T-115/96, Séché mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 115, og II, s. 623, præmis 76; 20. februar 2002, sag T-117/01, Roman Parra mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 27, og II, s. 121, præmis 26; 12. december 2002, forenede sager T-338/00 og T-376/00, Morello mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 301, og II, s. 1457, præmis 48; 15. september 2005, sag T-132/03, Casini mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 253, og II, s. 1169, præmis 32

4. I forbindelse med overholdelsen af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse og i det tilfælde, hvor klageren får kendskab til begrundelsen for den over for ham bebyrdende retsakt igennem svaret på hans klage, eller i det tilfælde, hvor den nævnte begrundelse væsentligt ændrer eller supplerer den begrundelse, der er indeholdt i den pågældende retsakt, skal ethvert anbringende, der bliver fremført for første gang på søgsmålsstadiet, og som tilsigter at anfægte rigtigheden af den begrundelse, der er indeholdt i svaret på klagen, fremmes til realitetsbehandling. Under sådanne omstændigheder er den berørte part nemlig ikke blevet sat i stand til at få et nøjagtigt og definitivt kendskab til de begrundelser, som den for ham bebyrdende retsakt støtter sig på.

(jf. præmis 44)

5. Lovligheden af en afgørelse skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder, som institutionen havde til rådighed på det tidspunkt, hvor denne vedtog den nævnte afgørelse. Henset til den løbende udvikling i den administrative procedure afsluttes udarbejdelsen af den retsakt, der fastlægger institutionens endelige holdning, når den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakten, vedtager svaret på den klage, der er indgivet af den midlertidigt ansatte. Heraf følger, at lovligheden af den endelige – over for den nævnte ansatte – bebyrdende retsakt skal vurderes under hensyntagen til de faktiske og retlige omstændigheder, som institutionen rådede over ved den udtrykkelige eller stiltiende vedtagelse af dette svar, uden at dette berører institutionens mulighed for at give supplerende forklaringer under retssagen.

(jf. præmis 45)